



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthótyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **T. D.**, narodeného X., bez dokladov totožnosti, evidenčné číslo: A X., štátneho príslušníka Afganskej islamskej republiky (ďalej len Afganistan), podľa vlastného udania v zahraničí naposledy bytom Herat, ulica A., aktuálne s miestom pobytu na Slovensku: Pobytový tábor Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Rohovce, zastúpený JUDr. K. B., pracovníčkou S., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu ČAS:MU-607-26/PO-Ž-2010 zo dňa 31. marca 2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/23/2011-40 zo dňa 21. septembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/23/2011-40 zo dňa 21. septembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-607-26/PO-Ž-2010 zo dňa 31.marca 2011 v napadnutej časti, ktorou navrhovateľovi nebola poskytnutá doplnková ochrana.

Odporca podľa § 13 ods.1, § 13c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky a neposkytol doplnkovú ochranu. Navrhovateľ proti tomuto rozhodnutiu podal opravný prostriedok, ktorým sa domáhal zrušenia výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Krajský súd k námietke, že odporca nesprávne posúdil vec vo vzťahu k výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany uviedol, že námietka, podľa jeho názoru, nie je dôvodná. Súd sa stotožnil v celom rozsahu s právnym názorom odporcu, ktorý tento svoj názor aj náležitým spôsobom odôvodnil. Je skutočnosťou, že navrhovateľ v Afganistane nečelil trestnému stíhaniu a preto mu nebol uložený a ani mu nehrozí uloženie či výkon trestu smrti, ktorá skutočnosť je jedným z predpokladov poskytnutia doplnkovej ochrany (§ 2 písm. f/ bod 1 zákona o azyle). Fakt, že navrhovateľ bol, resp. je príslušníkom ozbrojených síl Afganistanu sám o sebe obsahuje zvýšené riziko bezpečnosti (oproti ostatným obyvateľom), toto riziko však vyplýva z faktu, že ako príslušník ozbrojených síl môže byť nasadzovaný aj do bojových operácií. Je však potrebné poukázať na skutočnosť, že sa dobrovoľne stal príslušníkom takýchto ozbrojených síl, navyše v čase, keď mu bolo dobre známe, že ako príslušník bude do prípadných bojových operácií nasadzovaný.

Príslušníkom armády sa teda nestal v období pokojnej situácie v krajine. Preto jeho profesionálne pôsobenie v armáde nemôže niesť znaky, obsiahnuté v § 2 písm.f/ bod 2. zákona o azyle. Podobne tieto znaky nemožno vzťahovať k prípadnému potrestaniu za zbehnutie z armády. Navyše je otázne, či by k nemu vôbec došlo, pretože počas navrhovateľovho ročného pobytu u svojich rodičov (potom ako armádu opustil) afganská armáda voči nemu neurobila žiadne kroky k jeho potrestaniu, resp. k tomu, aby sa do jej radov vrátil. Navrhovateľ navyše nikdy nebol objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania,

a to ani zo strany Talibanu. Tak s poukazom na odporcom vyslovenú nedôveryhodnosť navrhovateľa, ako aj súdom vyhodnotený obsah jeho prednesov pred začatím azylovej procedúry a počas samotného azylového konania možno pochybovať o ním opísanej aktivite Talibanu (zadržanie navrhovateľovho brata o.i. s vyhrážkou, aby navrhovateľ opustil armádu, inak brata zabijú). Dôvodom týchto pochybností je fakt, že navrhovateľov brat bol vzápätí prepustený, teda v čase, keď navrhovateľ bol stále príslušníkom armády. Ak by však súd aj pripustil, že k tejto udalosti došlo, s poukazom na rozlohu Afganistanu, počet obyvateľov, vzhľadom k tomu, že navrhovateľ je zjavne z pohľadu Talibanu „nepodstatnou osobou“ (nejde o človeka s významnejším postavením či vplyvom) ako aj vzhľadom k relatívne bezpečným oblastiam Afganistanu (do ktorých sa v prípade svojich obáv môže vrátiť, či usadiť) navrhovateľovi nehrozí v prípade jeho návratu neľudske či ponižujúce zaobchádzanie, na ktoré sa snaží v podanom opravnom prostriedku poukázať.

Je nepochybnou skutočnosťou, že Afganistan je krajinou, v ktorej bezpečnostná situácia nie je dobrá, má tendenciu zhoršovať sa, pričom v niektorých provinciách možno tento stav nazvať ako mimoriadne vážny. Ako to vyplýva zo správ o krajine pôvodu navrhovateľa, založených v spise odporcu, ktoré navrhovateľ nespochybnil, nie je možné celé územie Afganistanu takto charakterizovať. Existuje málo provincií, v ktorých bezpečnostná situácia je na uspokojivej úrovni. Navrhovateľ sa teda môže bezpečne vrátiť do niektorej z týchto provincií (20), resp. sa do nich uchýliť v prípade, ak by sa obával toho, že by bol nútený do spolupráce s Talibanom. Ak teda odporca dospel k záveru, že v prípade navrhovateľa nie je splnený predpoklad § 2 písm. f/ bod 3 zákona o azyle pre poskytnutie doplnkovej ochrany, jeho názor je správny a dôvodný.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, aby rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru odporca posúdil prípad po právnej stránke nezákonne. Navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany z dôvodu hrozby vážneho bezprávia.

Opakovane uviedol tie isté dôvody ako v opravnom prostriedku, pričom poukazoval na dôvody, pre ktoré požiadal o udelenie azylu.

Ďalej uviedol, že spĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany, pretože v Afganistane je neustále veľmi zlá bezpečnostná situácia, čo je možné chápať ako „vážne a individuálne ohrozenie života v dôsledku svojvoľného násillia ...“. Navrhovateľ je navyše príslušníkom ozbrojených síl, a preto je neustále viac vystavovaný nebezpečenstvu ako civilné obyvateľstvo. Taktiež neobstojí argument odporcu, že provincia Herat je relatívne bezpečná, nakoľko navrhovateľ ako príslušník armády môže byť kedykoľvek prevelený do ktorejkoľvek inej časti Afganistanu, kde je jeho život v nebezpečenstve, a to nielen z dôvodu bojových akcií ale aj z dôvodu jeho individuálnych problémov s príslušníkmi Talibanu.

Podľa jeho názoru, zákon o azyle nevyžaduje, aby bola osoba vystavená priamemu prenasledovaniu alebo bezpráviu, ale na splnenie podmienok poskytnutia doplnkovej ochrany postačuje existencia domnienky, že osoba bude v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavená hrozbe vážneho bezprávia. Odporca mal teda skúmať, či osoba v budúcnosti (v prípade návratu do krajiny pôvodu) by mohla byť subjektom vážneho bezprávia a nie či v minulosti bola subjektom vážneho bezprávia. Je namieste domnievať sa, že navrhovateľ bude ohrozený na živote v prípade, že bude vrátený do krajiny pôvodu.

Odporca navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že navrhovateľ osobne s príslušníkmi Talibanu žiadne problémy nemal. Údajne mal byť unesený jeho brat, ktorý mal pracovať ako tlmočník pre OSN. Po bratovi mu mali odkázať, aby prestal slúžiť v armáde a začal spolupracovať s Talibanom. Žiadny konkrétny dôkaz o zadržaní brata však nepredložil. Navyše v súvislosti s bratom uvádzal rozporuplné informácie. Jeho výpoveď však správny orgán nevyhodnotil ako nedôveryhodnú. Jeho dezercia z armády nezakladá dôvod na udelenie azylu podľa príslušnej právnej úpravy. Dezercia je zakaždým považovaná za trestný čin. Udelenie trestu sa nepovažuje za druh perzekúcie ako to vyplýva aj z bodu 167 „Kritérií a postupov pre udeľovanie štatútu utečenca“ vydaných UNHCR v januári 1992 v Ženeve.

Podľa názoru odporcu, navrhovateľ splnil podmienku Talibanu tým, že opustil armádu. Ďalej s nimi už neprišiel do kontaktu. Po odchode z armády žil od polovice roka 2009 až do apríla 2010 bez problémov v mieste bydliska a nemal žiadne problémy so štátnymi orgánmi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 1. februára 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 13a zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezpráviom

- 1/uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
- 2/mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
- 3/vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho konfliktu.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu v časti výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne

posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a to v časti, ktorou odporca rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Z administratívneho spisu vyplynulo, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (materiál „Afganistan“ vedenom v internej databáze migračného úradu pod č.p.: MU-ODZS-2011/000163-003 zo dňa 21. februára 2011), z ktorých stručne popísal spoločensko – politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti s dôvodmi, pre ktoré žiadal o udelenie azylu a poskytnutie doplnkovej ochrany a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu navrhovateľ počas nelegálneho pobytu na území Slovenskej republiky, zaistení a umiestnení do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach požiadal dňa 11. novembra 2010 o udelenie azylu z dôvodu, že si chce zabezpečiť pokojný život. To znamená, že chce žiť na Slovensku a založiť si rodinu. Za účelom zdôvodnenia jeho žiadosti bol s ním vykonaný vstupný pohovor ako aj doplňujúci pohovor, počas ktorých uviedol, že v krajine pôvodu nebol nikdy členom žiadnej politickej strany alebo hnutia. Zároveň vyhlásil, že nebol nikdy trestne stíhaný a nemal žiadne problémy s bezpečnostnými zločkami. V júni 2008 si podal prihlášku na Vysokú vojenskú školu v Kábule, kde sa pripravoval na výkon vojenského povolania. Na územie Slovenskej republiky vstúpil v auguste 2010. Dôvodom jeho žiadosti o udelenie azylu na území SR je, že niekedy v lete roku 2009 mu volal otec do kábulskej vojenskej posádky a oznámil mu, že jeho mladšieho brata zadržali príslušníci Talibanu pri tlmočení pre pracovníkov organizácie OSN. Povedali mu, že musí prestať pracovať ako tlmočník. Okrem toho mal brat jeho rodičom povedať, že vedia o tom, že navrhovateľ slúži v afganskej armáde a že má s touto činnosťou prestať, v opačnom prípade zabijú jeho mladšieho brata. Obrátil sa na veliteľstvo armády prostredníctvom svojho známeho – vojaka čestnej prezidentskej stráže, aby bol zo spomínaných dôvodov z armády prepustený, s čím veliteľstvo nesúhlasilo. Následne požiadal o dovolenku, z ktorej sa už nevrátil. Odišiel k rodičom do Heratu, kde zotrval až do svojho odchodu z krajiny pôvodu bez ďalších problémov. Tiež uviedol, že rodičia v čase, keď opúšťal armádu, obdržali od Talibanu výhražný list, v ktorom stálo, že má opustiť armádu, spolupracovať s Talibanom, inak bude zabitý. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa obáva väzenia za predčasné opustenie armády a toho, že by musel spolupracovať s Talibanom.

Odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vo vzťahu k navrhovateľovi nedošlo absolútne k žiadnemu konaniu zo strany štátnych orgánov ani zo strany neštátnych pôvodcov, ktoré by bolo možné subsumovať pod pojem prenasledovanie v zmysle § 2 písm. d/ zákona o azyle. Menovaný v krajine pôvodu nečelil absolútne žiadnym útokom zo strany polície, armády, či iných zložiek štátu. Z armády, ako sám uviedol, odišiel na základe otcovho rozhodnutia. Objektívne teda nečelil žiadnemu prenasledovaniu zo strany štátu. Čo sa týka obavy žiadateľa, že v prípade návratu do krajiny pôvodu mu hrozí väzenie a pokuta za dezerciu z armády, je jednoznačné, že tento dôvod je z hľadiska použitia inštitútu medzinárodnej ochrany irelevantný, nakoľko dezercia je všeobecne v krajinách považovaná za trestný čin. Taktiež menovaný žil pred opustením Afganistanu po dezercii z armády zhruba rok bez akýchkoľvek útokov zo strany Talibanu.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi doplnkovú ochranu poukázal na to, že v prípade navrhovateľa neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre udelenie doplnkovej ochrany.

Uviedol, že čo sa týka uloženia trestu smrti alebo jeho výkonu, toto v prípade menovaného možno vylúčiť. Sám nemal problémy so štátnymi zločkami, bezpečnostnými či inými zločkami štátu, nebol nikdy trestne stíhaný ani väznený. Za dezerciu z armády mu hrozí trest v zmysle afganských zákonov, ktorý však zahŕňa finančnú pokutu, resp. trest odňatia slobody minimálne vo výmere jedného roka. Táto skutočnosť nie je dôvodom pre udelenie doplnkovej ochrany v zmysle § 13a zákona o azyle.

Odporca uviedol, že pri posudzovaní opodstatnenosti žiadosti nebolo ničím hodnoverne preukázané, že by bol navrhovateľ v krajine pôvodu vystavení mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu a nie je dôvod domnievať sa, že v prípade návratu do Afganistanu by bol vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia tak, ako to vyplýva zo zákona o azyle. Trest za dezerciu nemožno taktiež považovať za neľudský a ponižujúci. Možno ho hodnotiť za štandardný a primeraný. Čo sa týka možnosti hrozby tejto formy vážneho bezprávia zo strany neštátnych pôvodcov, resp. hnutia Taliban, správny orgán dospel k záveru, že ani v tomto prípade nie je dôvod sa domnievať, že by jej mohol byť v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený.

Taktiež čo sa týka tretej formy vážneho bezprávia, teda vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho konfliktu možno skonštatovať, že ani táto nebola naplnená, resp., že ani táto forma vážneho bezprávia menovanému nehrozí v prípade návratu do krajiny pôvodu. Uviedol, že v Afganistane prebieha vnútroštátny konflikt medzi afganskými národnými bezpečnostnými silami podporovanými medzinárodnými vojenskými silami a afganskými opozičnými silami na čele s Talibanom. Celková bezpečnostná situácia sa v krajine zhoršila. Na druhej strane je potrebné konštatovať, že lokalizácia a intenzita tohto konfliktu a útokov je rôzna v jednotlivých oblastiach a provinciách Afganistanu. Čo sa týka provincie Herát a jeho hlavného mesta, odkiaľ pochádza žiadateľ, táto bola považovaná za jednu z najbezpečnejších v Afganistane po páde Talibanu v roku 2001. Bezpečnostní predstavitelia v Heráte poukazujú na to, že prítomnosť Talibanu je výrazná len v odľahlých oblastiach provincie.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj krajský súd vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny právny záver o tom, že dôvody navrhovateľa nemožno považovať za dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Krajský súd nepochybil, ak takého rozhodnutie považoval za zákonné.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie medzinárodnej ochrany žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Podstatou odvolacích námietok navrhovateľa bol nesúhlas navrhovateľa s vyhodnotením bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu.

Predmetné odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani rozhodnutia odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany bolo vydané v súlade so zákonom.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ nikdy neprezentoval, že by mu bol uložený trest smrti alebo, že by mu hrozilo jeho vykonanie.

K hrozbe mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu odvolací súd udáva, že navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom nikdy neuviedol, že by bol objektom takéhoto zaobchádzania.

K vážnemu a individuálnemu ohrozeniu života alebo nedotknuteľnosti navrhovateľa z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu odvolací súd udáva, že zo správ založených v spise vyplýva, že odporca v rozhodnutí popisoval spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa s odkazom na zdroje informácií, z ktorých informácie čerpal.

Vo vzťahu k forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale bolo by u nich (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané, či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl a poskytnutie doplnkovej ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, z čoho vyvodil svoj

záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nesplnil podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie v časti, ktorou nebola navrhovateľovi poskytnutá doplnková ochrana potvrdil.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 1. februára 2012

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková